

allerede vel indpakkede i deres Halvkalesche, og Præsten var lidt utaalmelig, saa der blev kun Lejlighed til en hastig Afsked.

Da Inger var kommen op og vilde tage sine Handsker paa, kunde hun ikke finde dem; og med en ny Betuttelse gik det op for hende, at hun havde glemt at faa dem tilbage fra Per, som rimeligvis i Tanker havde puttet dem til sig.

Der havde endnu været Tid til at bringe dem tilveje, — Hofjægmesterens Vogn var endnu ikke kørt — men saa brødefuld følte hun sig, at hun ingenting vilde sige for ikke at røbe sig overfor Moderen. Hun turde i sin Raadvildhed end ikke se sig tilbage, idet de kørte; og under Kørslen skjulte hun omhyggeligt Hænderne under Vogntæppet.

Da de havde kørt et lille Stykke, sagde Fru Blomberg til sin Mand:

„Jeg synes ikke, Broager var rigtig heldig idag.“

„Nej, det var virkelig kedeligt!“ svarede Præsten hovedrystende. „Han er absolut ikke heldig. — — Absolut ikke heldig,“ gentog han efter flere Minutters Forløb, skønt de i Mellemtiden havde talt om helt andre Ting.

Per udtalte sig under Hjemkørslen med megen Varme om alt, hvad han havde oplevet paa Turen. Kun nævnte han ikke Inger med et Ord. Hofjægmesterinden lagde Mærke til det og tænkte sit derved.

Solen var gaaet ned. Det blev næsten mørkt, inden de naaede hjem.

Idet de kørte ind gennem Porten paa Kærsholm med den hult rumlende Genlyd, Per allerede kendte saa godt, og da han saae Lyset fra Vinduerne skinne dem saa gæstevenligt imøde, blev han grebet af en ham ny og forunderlig Følelse. Han fik for første Gang i sit Liv Indtrykket af et Sted, hvortil han paa hjemlig Maade følte sig knyttet. Som til Bekræftelse kom i det samme Forvalterens Hund springende og gav sig til at danse omkring ham og slikke hans Haand i vild Gensynsglæde. Det stakkels Dyr, hvis Hvalpe man havde taget fra den, havde siden kastet sin Kærlighed paa Per. Bevæget bøjede han sig ned og klappede dens Hoved.

Da han kom ind paa sit Værelse, jog det igennem ham ved Synet af et Brev, der var lagt frem til ham paa Bordet. Hans Øjne fik et sky Udtryk, — det maatte vel være fra Jakobe, tænkte han og tøvede med at tage det. Da han genkendte Ivans